

Vaasan kirkko

MARTTI LUTHER 1483-1546

EVANKELIS – LUTERILAISEN KIRKON TUNNUSTUSKIRJAT

SUOMENTANUT
A.E. KOSKENNIEMI

Luterilaisen kirkon tunnustuskirjat eivät ole ainoastaan lujan uskon mieltäylentävä näyte menneiltä ajoilta; ne ovat myös ennen kaikkea ohjeellisia ja velvoittavia kaikille kristityille ja kirkoille, jotka tahtovat olla luterilaisia ei ainoastaan nimeltä, vaan todellisesti. Jeesus Kristus, meidän tunnustuksemme apostoli ja ylimmäinen pappi, ylläpitäköön ja varjelkoon seurakuntansa nuhteettomana tulemuksensa asti.

Turussa, toukokuussa 1948.

Suomentaja

KOOSTE: Väinö Hotti

TUNNUSTUSKIRJAT PUHUVAT VIII SAKRAMENTIT

Ne vaativatkin uskoa, ja niitä käytetään oikein silloin, kun ne uskossa otetaan vastaan ja niillä uskoa vahvistetaan (29).

Samaan tapaan he (vastustajat) vääristelevät sakramentit, aivan erikoisesti ehtoollisen, jonka avulla he sen ulkonaisen toimittamisen tähden sellaisenaan (*ex opere operato*) tavoittelevat vanhurskautta, armoa ja autuutta (109).

Augustinus on varsin sattuvasti sanonut sakramenttia näkyväksi sanaksi (*verbum visibile*) (169).

Jumalan teot taas ovat autuutta-antavia ja autuuden saavuttamiseksi välttämättömiä eivätkä ne jätä lukuun ottamatta uskoa, vaan vaativat sitä; sillä ilman uskoa niitä ei voida käsittää (390).

Huutaessaan (vastustajat), että me muka saarnaamme uskoa vastaan, he siis tekevät meille vääryyttä, vaikka me yksinkertaisesti teroitamme uskoa siinä määrin välttämättömänä, ettei sen puutteessa mitään voida vastaanottaa eikä nauttia (390,391).

Isoa kirkonkirousta, niin kuin paavi sitä nimittää, me pidämme pelkästään maallisena rangaistuksena; se ei siis koske meitä, seurakunnan palvelijoita. Sen sijaan vähä, toisin sanoen oikea kristillinen kirkonkirous, tietää sitä, että julkisilta, uhmamielisiltä syntisiltä evätään pääsy sakramentille ja muuhun seurakunnalliseen yhteyteen, kunnes nämä itsensä parantavat ja karttavat syntiä (265).

Ne, jotka opettavat sakramenttien arvoa ja hyötyä, puhuvat siitä niin, että kehottavat kansaa usein käyttämään sakramentteja... Lisäksi julistetaan rikollisia ja halveksijoita koskeva sakramenttien käyttämiskielto. Näin menetellään sekä evankeliumin että vanhojen kirkollisten määräysten nojalla (138).

Kukaan ei kykene sanoin ilmaisemaan, kuinka määrättömän väärinkäytön moinen hurja käsitys, että ulkonainen teko hyödyttää, kunhan se vain suoritetaan (*ex opere operato*), ilman nauttijan oikeaa mielentilaa, on synnyttänyt... Augustinus päinvastoin sanoo, että usko sakramenttia käytettäessä vanhurskauttaa, ei sakramentti sinänsä (171).

Se (evankeliumi) ei anna vain yhtä neuvoa ja apua syntiä vastaan, sillä Jumala on armossaan ylenpalttisen rikas. Ensiksikin Jumala tekee sen suullisen sanan välityksellä, jossa julistetaan syntien anteeksiantamusta koko maailmassa. Tämä on evankeliumin varsinainen virka. Toiseksi kasteen välityksellä. Kolmanneksi alttarin pyhän sakramentin välityksellä. Neljänneksi avaintenvallan sekä myös *per mutuum colloquium et consolationem fratrum* (veljien keskinäisen keskustelun ja lohduttamisen välityksellä) - Matteuksen evankeliumin 18. luku: 'Missä kaksi tahi kolme on koontunut` jne. (262).

